

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Palvelkaa Hengen voimalla

Tehkäämme kaikki vaadittava saadaksemme Pyhän Hengen kumppaniksemme.

Olen kiitollinen tästä tilaisuudesta olla yhdessä teidän kanssanne, joille Jumala on antanut kunnian pitää hallussaan pappeutta. Meidät on kutsuttu käyttämään jumallista voimaa taivaallisen Isämme lasten palvelemiseen. Sillä, kuinka hyvin hoidamme tuon velvoitteen, on iankaikkisia seurauksia niin niille, joita meidät on kutsuttu palvelemaan, kuin meille sekä vielä syntymättömille sukupolville.

Pidän pyhässä muistossa kahta pappeudenhaltijaa, jotka olivat kelpollisia Jumalan Hengen kumppanuuteen lähtiessään suorittamaan tehtävää, johon Herra heidät kutsui. He itse olivat löytäneet palautetun evankeliumin Amerikassa. He olivat Herran palvelijoita, jotka puhuivat tuosta evankeliumista ensimmäisinä kahdelle eurooppalaisista esivanhemmistani.

Toinen noista esivanhemmistista oli nuori tyttö, joka asui pienellä maatilalla Sveitsissä. Toinen oli nuori mies, Saksasta Yhdysvaltoihin muuttanut orpo siirtolainen, joka asui St. Louisissa Missourin osavaltiossa.

Kumpikin heistä kuuli pappeudenhaltijan todistavan palautetusta evankeliumista – tyttö takan ääressä

pienessä kodissaan Sveitsissä ja poika istuessaan vuokratun salin parvella Amerikassa. Kumpikin heistä tiesi Hengen avulla, että noiden vanhinten heille tuoma sanoma oli totta.

Poika ja tyttö päättivät mennä kasteelle. He tapasivat toisensa ensimmäisen kerran vuosia myöhemmin pölyisellä reitillä kävellessään satoja kilometrejä läntisen Amerikan vuorille. Kävellessään he puhuivat keskenään. He puhuivat siitä ihmeellisestä siunauksesta, että kaikkien maailman ihmisten joukosta Jumalan palvelijat olivat löytäneet heidät, ja vielä suurempi ihme oli, että he tiesivät näiden palvelijoiden sanoman olevan totta.

He rakastuivat ja menivät naimisiin. Ja Hengen todistuksen ansiosta, joka heräsi heidän kuullessaan Pyhän Hengen vaikutuksesta lausutut pappeudenhaltijoiden sanat, heidät sinetöitiin iankaikkisuudeksi pappeuden voimalla. Olen yksi tuon pojan ja tuon tytön kymmenistä tuhansista jälkeläisistä, jotka siunaavat niiden kahden pappeudenhaltijan nimeä, jotka toivat mukanaan Jumalan Hengen vaikutuksen kiivetessään kukkulalle Sveitsissä ja noustessaan puhumaan tuossa kokouksessa St. Louisissa.

Tuota onnellista kertomusta ja miljoonia muita sen kaltaisia toistetaan kautta maailman ja läpi tulevien sukupolvien. Joillekuille se on kertomus nuoresta kotiopettajasta, joka sanoi sanat, jotka sytyttivät isoisässänne halun tulla takaisin kirkkoon. Joillekuille ne ovat patriarkan lausumat lohdun ja siunauksen sanat, jotka tukivat äitiänne, kun murhenäytelmä oli musertaa hänet.

Kaikissa noissa kertomuksissa on yhteinen teema. Se on pappeuden voima pappeudenhaltijalla, jonka palvelemisen voiman Pyhä Henki on moninkertaistanut.

Niinpä sanomani meille tänä iltana on tämä: tehkäämme kaikki vaadittava saadaksemme Pyhän Hengen kumppaniksemme ja edetkäämme sitten pelottomina, niin että meille annetaan voimat tehdä mitä tahansa Herra kutsuu meidät tekemään. Tuo palvelemisen voima saattaa kasvaa hitaasti, se saattaa kasvaa pienin askelin, joita teidän on vaikea huomata, mutta se kasvaa.

Tänä iltana esitän muutamia ehdotuksia siitä, miten voitte olla kelpollisia saamaan Pyhän Hengen kumppaniksenne pappeuden palvelutyössänne. Sitten esitän muutamia esimerkkejä pappeuden palvelutyöstä, jossa voitte odottaa näkeväne Hengen vaikutuksen vahvistavan voimianne palvelulla.

Me kaikki tiedämme, että kun meidät konfirmoitiin kirkon jäseniksi, saimme Pyhän Hengen lahjan. Mutta Pyhän Hengen kumppanuus, sen ilmeneminen elämässämme ja palvelutyössämme, edellyttää, että panemme elämämme järjestykseen ollaksemme siihen kelpollisia.

Me kehitämme hengellisiä lahjoja pitämällä käskyt ja yrittämällä elää nuhteettomasti. Se edellyttää uskonnista Jeesukseen Kristukseen niin, että teemme parannuksen ja puhdistumme

Dublinissa Irlannissa

Hänen sovituksensa avulla. Siksi meidän pappeudenhaltijoiden pitää aina käyttää tilaisuus osallistua koko sydämeistämme lupaukseen, joka annetaan palautetun kirkon jäsenille jokaisessa sakramenttikokouksessa ottaa Jumalan Pojan nimi päällensä ja muistaa Hänet aina ja pitää ”hänen käskynsä, jotka hän on antanut heille, jotta hänen Henkensä olisi aina heidän kanssansa”¹.

Aivan kuten meidät täytyy puhdistaa synnistä, jotta Henki olisi kanssamme, meidän täytyy olla kyllin nöyriä Jumalan edessä tunnustaaksemme tarvitsevamme sitä. Ylösnousseen Vapahtajan opetuslapset osoittivat tuota nöyryyttä, kuten Mormonin kirjassa kerrotaan.

Vapahtaja valmisti heitä heidän palvelutehtäväänsä. He polvistuivat maahan rukoilemaan. Kertomus kuuluu seuraavasti: ”Ja he rukoilivat sitä, mitä he eniten halusivat; ja he halusivat, että Pyhä Henki annettaisiin heille.”² Heidät oli kastettu kuten teidätkin on. Ja aikakirjassa sanotaan, että vastauksena heidän hartaaseen pyyntöönsä he täytyivät Pyhällä Hengellä ja tulella.

Vapahtaja rukoili ääneen kiittääkseen Isäänsä Pyhän Hengen antamisesta niille, jotka Hän oli valinnut, koska he uskoivat Häneen. Ja sitten Vapahtaja rukoili hengellistä siunausta niille, joita he palvelivat. Herra anoi

Isältään: ”Minä rukoilen sinua, että annat Pyhän Hengen kaikille niille, jotka uskovat heidän sanoihinsa.”³

Vapahtajan nöyrinä palvelijoina meidän tulee rukoilla, että Pyhä Henki ilmenisi palvelutyössämme meille ja niille, joita me palvelemme. Jotta olisimme kelvollisia Pyhän Hengen kumppanuuteen, meidän on rukoiltava taivaallista Isäämme nöyrästi ja uskoen lujasti Jeesukseen Kristukseen.

Nöyryytemme ja uskomme, jotka edistävät hengellisten lahjojen ilmenemistä, lisääntyvät, kun luemme, tutkimme ja pohdimme pyhiä kirjoituksia. Olemme kaikki kuulleet nuo sanat. Silti saatamme lukea muutaman rivin tai sivun pyhiä kirjoituksia joka päivä ja toivoa, että se riittää.

Mutta lukeminen, tutkiminen ja pohtiminen eivät ole sama asia. Me luemme sanoja ja saamme kenties ajatuksia. Me tutkimme ja kenties löydämme pyhistä kirjoituksista kaavoja ja yhteyksiä. Mutta kun me pohdimme, me kutsumme Hengen antamaan ilmoitusta. Pohtiminen on minulle sitä ajattelemista ja rukoilemista, mitä teen luettuani ja tutkittuani pyhien kirjoitusten kohtia huolella.

Minulle esimerkin siitä, kuinka pohtiminen voi tuoda valoa Jumalalta, antoi presidentti Joseph F. Smith. Se on merkitty Opini ja liittojen lukuun

138. Hän oli lukenut ja tutkinut monia pyhien kirjoitusten kohtia yrittäen ymmärtää, kuinka Vapahtajan sovituksen vaikutukset ulottuisivat niihin, jotka olivat kuolleet kuulematta koskaan Hänen sanomaansa. Tässä on hänen kertomuksensa siitä, kuinka ilmoitusta tuli: ”Pohtiessani näitä asioita, jotka on kirjoitettu, ymmärrykseni silmät avautuivat ja Herran Henki lepäsi päälläni ja näin kuolleiden joukot, sekä pienet että suuret.”⁴

Parannus, rukous ja pyhien kirjoitusten pohtiminen ovat välttämättömiä osatekijöitä pyrkiessämme pappeuden palvelutyössämme olemaan kelvollisia Hengen lahjoihin. Voimamme palvella lisääntyy edelleen, kun ryhdymme uskon turvin hoitamaan tehtäviämme ja saamme Pyhän Hengen avuksemme.

Presidentti Thomas S. Monson esitti meille asian tällä tavoin: ”Mitä kutsumuksen kunniaa pitäminen tarkoittaa? Se tarkoittaa, että vahvistaa sitä pitäen sitä arvokkaana – – että laajentaa ja vahvistaa sitä niin, että antaa taivaan valon loistaa sen kautta muiden ihmisten nähtäväksi. Kuinka sitten voi pitää kutsumuksensa kunniaa? Yksinkertaisesti tekemällä sitä palvelutyötä, joka siihen kuuluu.”⁵

Esitän kaksi palvelutyötä, joihin meidät kaikki on kutsuttu. Kun hoidatte ne Hengen vaikutuksen alaisina, te ja muut näkevät voimanne palvella, vahvistaa ja pitää kutsumuksenne kunniaa.

Ensimmäinen on Hänen edustajinaan opettaa muita ja todistaa heille Hänen puolestaan. Herra sisällytti tuohon palvelukutsuun nuorimmat ja kokemattomimmat Aaronin pappeuden haltijat. Kuvailtuaan Aaronin pappeuden haltijoiden velvollisuuksia Hän sanoi:

”Mutta ei opettajilla eikä diakoneilla ole valtuutta kastamiseen,

sakramentin siunaamiseen eikä käten päällepanemiseen;

heidän tule kuitenkin varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse.”⁶

Jossakin päin maailmaa tällä viikolla diakonien koorumin johtaja pyytää jotakuta diakonia kutsumaan kokoukseen heidän kooruminsa jäsenen, jota hän ei ole koskaan nähnyt. 13-vuotias kooruminjohtaja ei todennäköisesti käytä sanoja ”varoittaa, kehottaa ja opettaa”, mutta sitä Herra odottaa pelastustehtävän saaneen diakonin tekevän.

Annan kolme lupausa diakonille, joka saa tehtävän mennä kooruminsa jäsenen luokse. Ensiksi, kun rukoulet apua, Henki tyynnyttää pelkosi. Toiseksi, yllätyt siitä, että tiedät, mitä sanoa, kun menet hänen kotiinsa ja kun kävelet hänen kanssaan takaisin kirkkoon. Se, mitä sanot, voi tuntua sinusta sekavalta. Mutta tunnet, että sinulle annettiin sanat sillä hetkellä kun tarvitsit niitä. Ja kolmanneksi, tunnet Herran hyväksynnän – Hänen, joka kutsui sinut kooruminjohtajasi välityksellä – oli lopputulos mikä tahansa.

En voi antaa lupauksia siitä, millaista menestystä koette, koska jokaisella ihmisellä on vapaus valita, kuinka hän suhtautuu Jumalan palvelijaan. Mutta diakoni, jolle puhutte Herran puolesta, muistaa, että tulitte hänen luokseen. Tiedän erään pojan, joka on nyt aikuinen ja yhä kaikkea muuta kuin aktiivinen kirkossa ja jota eräs diakoni lähetettiin etsimään, ja hän kertoi isoisälleen siitä käynnistä 20 vuotta sitten. Käynnillä ei näyttänyt olevan mitään vaikutusta, ja silti hän jopa mainitsi luokseen tulleen diakonin nimen. Isoisä pyysi minua etsimään diakonin, jota oli pyydetty kutsumaan, kehottamaan ja opettamaan, ja kiittämään tätä. Se oli ollut

vain yksi päivä erään pojan elämässä, mutta isoisä ja Herra muistavat sanat, joita poikaa innoitettiin sanomaan, ja pojan nimen.

Kehotan meitä kaikkia, nuoria ja vanhoja, jotka kutsutaan puhumaan jossakin tapaamisessa Herran nimessä, sivuuttamaan tuntemamme itseluottamuksen puutteen ja riittämättömyyden. Meidän ei tarvitse käyttää ylevää kieltä tai tuoda julki syviä oivalluksia. Yksinkertaiset todistuksen sanat riittävät. Henki antaa teille sanat, jotka sanoa, ja vie ne niiden nöyriä ihmisten sydämeen, jotka etsivät totuutta Jumalalta. Jos yritämme jatkuvasti puhua Herran puolesta, yllätymme saadesamme jonakin päivänä tietää, että olemme varoittaneet, kehottaneet, opettaneet ja kutsuneet Hengen avulla ja siunanneet ihmisten elämää voimalla, joka on paljon suurempi kuin omamme.

Sen lisäksi että meitä kaikkia kutsutaan opettamaan, Herra lähettää meidät auttamaan tarvitsevia. Se on toinen pappisuuden palvelutyö, jossa tunnemme Hengen vaikutuksen lisäävän voimaamme palvella. Huomaatte kykenevänne tunnistamaan paremmin tuskan ja huolen ihmisten kasvoilta. Mieleenne tulee kooruminne jäsenten nimiä tai kasvoja ja vaikutelma, että he tarvitsevat apua.

Piispat saavat tuon tunteen öisin ja joka kerta istuessaan korokkeella katsomassa seurakuntansa jäseniä tai ajattelemassa niitä, jotka eivät ole paikalla. Heille voi käydä niin, kun he huomaavat olevansa lähellä sairaalaa tai hoitolaitosta. Olen kuullut useammin kuin kerran seuraavat sanat, kun olen astunut sairaalan ovesta sisään: ”Minä tiesin, että tulisit.”

Meidän ei tarvitse kantaa huolta siitä, tiedämmekö, mitä sanoa tai tehdä, kun pääsemme sinne. Jumalan

Jäsenet Roomassa tulkkauksessa yleiskonferenssiä.

rakkaus ja Pyhä Henki saattavat riittää. Kun olin nuori mies, pelkäsin, etten tietäisi, mitä tehdä tai sanoa hädässä oleville ihmisille.

Olin kerran isäni sairaalavuoteen ääressä, kun hän näytti olevan kuolemallaan. Kuulin hälyä hoitajien keskuudessa käytävällä. Yhtäkkiä presidentti Spencer W. Kimball astui huoneeseen ja istuutui tuoliin vuoteen viereen minua vastapäätä. Ajattelin itsekseen: ”Tässä nyt on minun tilaisuuteni seurata ja kuunnella tuskaa ja kärsimystä kokevien luona käymisen mestaria.”

Presidentti Kimball tervehti muutamalla sanalla, kysyi isältäni, oliko tämä saanut pappeuden siunauksen, ja kun isä sanoi saaneensa, profeetta nojautui tuolinsa selkänojaa vasten.

Odotin havaintoesitystä lohdutustaidoista, joita tunsin itseltäni puuttuvan ja joita hyvin kipeästi tarvitsin. Seurattuani ehkäpä noin viisi minuuttia sitä, kuinka nuo kaksi vain hymyilivät ääneti toisilleen, näin presidentti Kimballin nousevan ja sanovan: ”Henry, taidan lähteä, ennen kuin väsyttämme sinut.”

Ajattelin, että minulta oli jäänyt opetus saamatta, mutta sain sen myöhemmin. Hiljaisena hetkenä

isän kanssa sen jälkeen kun hän oli toipunut niin, että saattoi palata kotiin, puheemme kääntyi presidentti Kimballin käyntiin. Isä sanoi hiljaa: ”Kaikista käynneistä luonani se hänen käyntinsä kohotti mielialaani eniten.”

Presidentti Kimball ei puhunut monia lohdutuksen sanoja, tai ainakaan minä en niitä kuullut, mutta hän kävi lohduttamassa Herran Henki kumppaninaan. Tajuan nyt, että hän oli elävä esimerkki presidentti Monsonin antamasta opetuksesta: ”Kuinka sitten voi pitää kutsumuksensa kunniaa? Yksinkertaisesti tekemällä sitä palvelutyötä, joka siihen kuuluu.”

Se pitää paikkansa, kutsuttiinpa meidät opettamaan evankeliumia Hengen avulla tai lähtemään Pyhä Henki kumppaninamme niiden luo, joiden polvet ovat voimattomat ja kädet heronneet⁷. Pappeuden palvelutyömme vahvistuu, ihmiset tulevat siunatuiksi ja taivaan valo koittaa. Taivaan valo koittaa sekä meille että niille, joita palvelemme. Saatamme olla väsyneitä. Omat huolestamme ja perheemme huolest voivat hämmöttää suurina. Mutta ne, jotka palvelevat Hengen vaikutuksen alaisina, saavat rohkaisun siunauksen.

Presidentti George Q. Cannon sai kokea yllin kyllin surua, vastustusta

ja koettelemuksia vuosinaan pappeuden palveluksessa. Hän sai kokea myös Pyhän Hengen kumppanuutta vaikeina aikoina ja vaativassa palvelutyössä. Tämä on vakuutus meille pappeuden palvelutyössämme, kirkossa ja perheessämme. Minulle tuo lupaus on tullut todeksi, kun olen tuntenut Hengen pappeuden palvelutyössäni. ”Aina kun pimeys täyttää meidän mielimme, me voimme tietää, että meissä ei ole Jumalan Henkeä – –. Kun me olemme täynnä Jumalan Henkeä, me olemme tulvillamme iloa, rauhaa ja onnea riippumatta siitä, millaisissa oloissa olemme, sillä se on ilon ja onnen Henki. Herra on antanut meille Pyhän Hengen lahjan. Etuoikeutemme on saada tuo Pyhän Hengen voima sisimpäämme, niin että aamusta iltaan ja illasta aamuun saamme siitä iloa, valoa ja ilmoitusta.”⁸

Voimme odottaa kokevamme tuon onnen ja ilon siunauksen, kun tarvitsemme sitä vaikeina hetkinä uskollisessa pappeuden palvelutyössämme.

Todistan, että Jumala on kutsunut meidät profetian kautta. Tämä on tosi Jeesuksen Kristuksen kirkko, joka on palautettu profeetta Joseph Smithin kautta. Jumala elää ja kuulee jokaisen rukouksemme. Jeesus on ylösnousnut Kristus ja meidän Vapahtajamme. Pyhän Hengen voimalla, jota koette palvelutyössänne, te voitte tietää, että nämä asiat ovat totta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 20:77.
2. 3. Nefi 19:9.
3. 3. Nefi 19:21.
4. OL 138:11.
5. ”Pappeuden voima”, *Liahona*, tammikuu 2000, s. 60.
6. OL 20:58–59.
7. Ks. OL 81:5.
8. George Q. Cannon, julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 4, s. 137.